

$$E_R = \frac{E_y^2}{2Mc^2}$$

NIHAN KAYA DISPARÖNİ

roman

| nirengiedebiyat

Nirengi Kitap: 4
Nirengi Edebiyat: 1
Nihan Kaya, Disparöni

Genel Yayın Yönetmeni
Mehmet Fatih Çelikkaya
Nirengi Edebiyat Editörü
Hakan Arslanbenzer
Sanat Yönetmeni
Selman Bıyık
Baskı Hazırlık
Nirengi Ajans

© Nihan Kaya

© Orient Yayın Grubu

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım ve eleştiri için kısa alıntılar yapılabilir.

Nirengi Kitap, bir Orient Yayın Grubu markasıdır.

Baskı

Öncü Basımevi, Ankara
T. 0312 384 31 20

Orient: 27

ISBN: 978-975-6124-08-6

Birinci Baskı: Ekim 2008

NİRENGİ KİTAP

Orient Yayın Grubu

Turgut Reis Cad. 28 / Z Anıttepe, Ankara

İletişim Adresi: Büklüm Sok. 19 / 2 Kavaklıdere, Ankara

T. 0312 418 54 74 **F.** 0312 418 78 76

E. info@nirengiajans.com

W. nirengikitap.com

Nihan Kaya
Disparöni

Dilek

17 Aralık 2004 tarihinde, yılbaşı tatilini Türkiye’de geçirmek için yola çıkmak üzere Londra Stansted Havaalanı’ndaydım. Bavullarımı verip pasaport kontrolünden geçtiğimde uçağın kalkmasına hâlâ birkaç saat vardı. Ben de vaktimi geçirmek için, bu küçük havaalanının tüm dünya dinlerine ayrılmış ibadethanesine gittim.

Havayolları trafiğinin en yoğun olduğu mevsimdi. İbadethanenin dua panosu buraya haftada bir gelen rahip tarafından toplanmak üzere bekleyen dua notlarıyla doluydu. İbadethanenin dua kağıtlarına yazılmış çeşitli notlar, toplanacakları Pazar gününe kadar başkalarıyla paylaşılmak niyetiyle panoya iliştirilmişlerdi. Notları sırayla okumaya başladım; hepsi ayrı bir tonda yazılmıştı. ‘Sevgili Tanrı, eğer varsan: Balayına Karayipler’e gidiyoruz. Lütfen gezimiz eğlenceli geçsin ve evliliğimizi kutsa’ diyordu biri. ‘Dünya barışı için el ele’ onun yanına tutturulmuştu. ‘Sekiz saattir buradayız. Yeter artık, Tanrı’m, lütfen artık uçağımız daha fazla rötar yapmasın ve bir an önce kalksın!’, ‘Tanrı, sen yoksun. Olsaydın dünya bu halde olmazdı’, ‘Hepiniz ahmaklarsınız!’, ‘Sevgili Tanrı, herkese iyi uçuşlar. Herkese mutlu Noeller ve iyi yıllar’, ‘Tanrı’m, lütfen artık burdan kurtulalım!’, ‘Sevgili Tanrı, hepimizi mutlu ve huzurlu bir Noel’le kutsa’, ‘Tanrı, var mısın yok musun bilmiyorum; ama eğer varsan lütfen savaşı durdur’, ‘Sevgili Tanrı, İsviçre’de hepimiz çok eğlenelim’ gibi notlar birbiri ardına sıralanmıştı.

Notlardan biri, okuma–yazmayı yeni öğrenen bir çocuğa ait olduğunu hemen belli eden, eğri büğrü bir el yazısıyla yazılmıştı. Bu küçük, buruşuk kağıda yaklaştım. Kağıttaki her çizgi acemi bir elden zorlanarak çıkmış gibi, yamuk yumuk, biçimsizce duruyordu; kelimeler yanlış harflerle kodlanmıştı; İngilizce’de bariz hatalar göze çarpıyordu. Ne söylediği yine de anlaşılıyordu notun.

‘Dear God, please heal the pains of my father and give his health back to him soon.’ yazıyordu kağıtta: ‘Sevgili Tanrı, lütfen artık babamın acılarını dindir ve onu yeniden sağlığına kavuştur.’

Seyahat eden sevgili çocuk,

Seni tanımıyorum. Ne haldeydin, ne zamandır yollardaydın, nere-ye gidiyordun; bilmiyorum. Kimsin, şimdi neredesin, ne yapıyorsun; muhtemelen hiç öğrenemeyeceğim. Muhtemelen sen de içimde nasıl bir yer edindiğini hiç bilemeyeceksin.

Sevgili çocuk,

Yüreğime dokundun. Dokunduğın yer her geçen gün o kadar ağırlaştı ki sonunda bu yükü orada, yazmaya mecbur olduğum bir roman halinde buldum. Yazmasam artık taşıyamayacaktım.

Şimdiye dek hiçbir kitabımı birine ithaf etmedim; hiçbir kitabımın başına ön-söz yerleştirmedim. Bir süre önce bir televizyon programında, tamamlanmış bir kitabın en çok kendi kendisine ait olduğunu düşündüğümü söyledim. Bu fikrim hâlâ sabittir.

Sevgili çocuk,

Kitabım senin, kitabım bir dileği olan herkesin, kitabım babalarımın acılarının dinmesini dileyen tüm çocukların olsun.

Dilerim mutlu büyür, mutlu bir yetişkin olursun.

Nihan Kaya

$$E_R = \frac{E_\gamma^2}{2Mc^2}$$

(Mössbauer Etkisi'nin dayandığı enerji kaybı denklemi)

Çocuğa
ve
fizikçi Rudolf Ludwig Mössbauer'e...

ŞİMDİ

Kimbilir ne kadar zamandır karşımda oturuyor. Tabagındakileri çatalıyla sıkıntılı sıkıntılı evirip çeviriyor, ağzına zorlukla götürdüğü tüm çabasına rağmen apaçık anlaşılana her lokmayı çiğniyor, çiğniyor; neden sonra yine güçlkle yutuyor. Sanki yutmuyor, yutkunuyor. Sanki sadece lokmayı değil, ne olduğunu bilmediğim, o çiğnedikçe ağzında büyüyüp duran bir şeyleri de yutuyor bir yandan. Belki bir yarım saattir önündeki tabakla meşgul olduğu, sözde aralıksız yediği halde, göz atıyorum da, hiç eksilmemiş tabagındakiler. Arada bir başını tabağından kaldırıyor, bana mütereddit bir bakış fırlatıyor; dudaklarında kısa, çarpık bir tebessüm görünüp kayboluyor aynı bakışla birlikte. Gözlerindeki neyin tereddüdü, bilmiyorum. Ama her haline, hareketine sinmiş bir acemilik var üzerinde.

– “Elinize sağlık” diyor aynı kırık dökük beceriksizlikle, muhtemelen aramızdaki sessizliği dolduran bir şey söylemiş olmak için.

– “Afiyet olsun, ama ben yapmadım” diyorum. Hepsi köşedeki pastaneden.

Gözlerini etraftaki eşyalar üzerinde birer birer gezdiriyor. Ürkekliliği, huzursuzluğu, çok narin vücuduna tıpatıp uymuş bir elbise gibi. Birlikte o kadar uyumlular ki, daha bol kesimli, rahat bir halet-i ruhiyeyi üzerinde bu kadar güzel taşıyabilir mi, merak ediyorum. Evime ilk kez geliyor. Çocukluğunu bildiğimi, bebekken onu çok kez kucağımda dolaştırdığımı muhtemelen hiç bilmez. Ne de olsa çocukluğu, henüz evden dışarı çıkabildiğim zamanlara rastlıyor. Zihnimde kaba bir hesap yapıyorum; ben kırık yedime geldiğime göre, o henüz yirmisine basmamış olmalı. Etrafta koşuştururken de müstesna güzellikte bir çocuktü; ama şimdi adamakıllı güzelleşmiş. İnce, pürüzsüz bir güzelliği

var. Çocukken sarı olan saçları şimdi kumrallaşmış, açık kestaneye bakıyor. Yüzü yuvarlakça, teni bembeyaz. Gözleri öyle buğulu, öyle derinlikli, öyle açıklı koyulu bir mavi ki, neşeli baktığı zamanlarda bile hep her an ağlayacakmış hissi veriyor. Gözleri hiç değişmemiş. Yeni yürümeye başladığı zamanlarda da böyle ciddi, hüzünlü bakardı gözleri. Her an yağmaya hazır bir çift bulut gibi.. Acaba teni bu kadar beyaz, gözleri bu kadar mavi diye mi Hayal koymuşlar adını diye geçiriyorum aklımdan. Büyüdükçe cismi de ismine yaklaşmış bu kızın.

Ne zamandır içine gömülü kaldığı tabağı ani bir kararla önündeki sehpa bırakıyor, gözlerini hiç beklemediğim bir cesaretle gözlerine diyor.

– “Babamla bir ilişki yaşadığınız doğru mu?” diye soruyor birden.

Gölgeli gözlerini birden bulan bu cesaret şaşırtıcı; ama sesi yine yumuşak, hatta kırılmalı. Gözlerine tezat, parmakları oynayıp duruyor. Dikkatimi şimdi ziyadesiyle yoğunlaşmış bu gözlere veriyorum ben de. Kalbi sanki gözlerinde atıyor. Açıklı koyulu mavileri o sabit cesaretin içinde kuvvetli hislerle inip kalkarak titremekte. Bu hislerin arasında derin, mazisi yüklü bir acı, belki de bir korku ya da merak seçiyorum; ama öfke değil.

– “Babanız çok eski bir arkadaşım” diyorum. “Magazinciler hikâyeleri nasıl dönüştürür biliyorsunuz. Söylediklerinin hemen hepsi uydurma.”

Gözleri nedense hiç değişmiyor. Hala çivi gibi üzerime çakılılar.

– “Babamı...yani...Cem Enginsoy'u... iyi tanır mısınız?” diye soruyor ağır aksak.

Sesi bu sefer daha heyecanlı. Merakı bu kez açık seçik. İçinin tüm kırılmalılığını önüme açıp koymuş gibi. Korunmasızlığı, naifliği içimi burkuyor. Bebekliğinde, sokaktan gelen bir gürültünün onu nasıl korkuttuğunu hatırlıyorum. Belki kendisine bağırıldığını sanarak içerlemiş, gözleri dolmuş; lakin ağlamamıştı. Herhalde henüz yedi sekiz aylık kadardı.

– “Evet,” diyorum; “yakın sayılırız babanızla.”

Yüzüme öyle paramparça bir ifadeyle bakıyor ki, neredeyse suçluluk duyuyorum kurduğum cümleden. Her gün televizyonda, gazetelerde, magazin programlarında boy gösteren, hakkında bin bir hikâyeye anlatılan babasını kendisi çok az görmüş, çok az tanımış bu kızın çıplaklığı beni irkiltiyor. Ama fevkalade inatçı bir şey de var bu kırık bakışlarda. Bir

şey var. Israrla, korkusuzca bana bakıyor, bir şey sormak istiyor bu kız. Ne demeliyim, ne yapmalıyım bilmiyorum. Ben de ona bakıp bekliyorum sessizce. Bir süre böyle, hiç konuşmadan oturuyoruz.

Neden sonra Hayal'in yüzünden kayboluyor o bakış. Yine beceriksiz, yarım yamalak bir tebessüm yalayıp geçiyor dudaklarını.

– “Özür dilerim, vaktinizi aldım,” diyerek kalkıveriyor.

Kalkışı o kadar ani oluyor ki bir şey diyemiyorum. Çıkmadan, yine dönüp yüzüme öyle anlamlı bir bakışla son kez bakacak diye bekliyorum. Ama beklediğim olmuyor, Hayal bana neredeyse hiç bakmadan, yine o gergin, titrek, attığı atacağı her adımdan mütereddit halini de alıp evimden çıkıyor.

– “Bahçenin arkasındaki yolu kullanın,” diyorum onu uğurlarken. “Ön taraftaki yolda gazeteciler bekliyor bazen.”

Hayal kısa zamanda gözden kayboluyor.

Çok didiklendiği halde dolu kalmış bir tabak buluyorum içeride.

İKİ YIL ÖNCE

Feraye getirdiğim paketi gülerak açtı:
– “Minyatür piramitler demek!”

Sonra da üç küçük Mısır piramidini, Zafer Takı, Kyomizu Tapınağı, Pizza Kulesi, Özgürlük Anıtı, Kremlin Sarayı, Buda heykeli, Niagara Şelalesi, Taç Mahal; ve dünyanın dört bir yanından getirdiğim daha birçok biblonun durduğu köşeye, daha önce yine Mısır’dan getirdiğim bir deve ile boz renkli bir sfenksin arasına yerleştirdi. Bu köşenin haricinde evinin hiçbir yanında biblo bulunmaz. Bana dönerek gülümse-di.

– “Evden çıkmayan birine göre hiç fena sayılmaz, öyle değil mi?”

Gelip karşımdaki yeşil koltuğa oturdu.

– “Bu sefer gelişim uzun sürdü, biliyorum,” dedim. “Bir bilsen, ne kadar zamandır yokum ortalıklarda. Program tatile girer girmez Tayland’a gittim. Çin, Kamboçya, Singapur, Malezya’da gezdim bir süre. Endonezya’dan Yeni Girne’ye gidip geldim iki gün içinde. Sonra sıkıldım, duramadım oralarda. Bir televizyon işi için sabah İstanbul’a geldim, daha akşam olmadan uçağa binip Yeni Dünya’ya attım kendimi. Kanada’dan Meksika’ya kadar dolaşıp durdum yine. Bu arada yeni program başladı. Ama üçüncü günün sonunda boğuluyorum sandım. Halbuki tekne mi her akşam başka yere demirliyordum. Daha ilk hafta, programı bitirdiğim gibi Avrupa’ya uçtum hafta sonunu orada geçirmek için. Ertesi hafta tekne mi Karadeniz’e açıldım. Romanya kıyılarında durakladım. Bir süre rüzgar sörfüyle, regattayla, su kayağıyla oyalandım. Ardından Sivastopol’e uğrayıp geri döndüm. Sonra da tek gecelik uçuşlar yaptım; olmadık yerlere gittim. Gece başka bir ülkenin otelinde sabahlıyor, kalkınca direk havaalanına gidip geri dönüyordum